

konečně dostávám adekvátní mzdu. [...] Dokonce se můžu těšit ze samotné práce, ne jen z výdělku, a naučila jsem se oceňovat všechny tělesné typy mužů, pokud jsou čistí a milí. [*]

Pro mě všechno stojí na volbě. Já si volím, které klienty chci vidat a které ne. Já si vybírám, jakých sexuálních aktivit se za peníze zúčastním a jaké „mějou v nabídce“. Stanovila jsem si hranice a respektuju individuální sexualitu jednotlivců. [**]

Jeffreysová tvrdí, že prostitutky jako tyhle jen racionalizují svou situaci a ve skutečnosti samy sebou pohrdají. Pokud ale nechce tvrdit, že má parapsychologické schopnosti, nemůže vědět, jestli sebou ta která prostitutka pohrdá nebo ne. Pokud zajdete tak daleko, že prohlašujete, že znáte tajné pocity svého oponenta, znamená to, že vám došly rozumné argumenty.

Přečtěte si následující úryvek, a uvidíte, že Jeffreysová někdy vážně neví, kudy kam:

Útisk nelze dost dobře poměřovat mírou „svolení“, protože svolení je do určité míry přítomno i v otroctví, pokud svolení definujeme jako neschopnost vidět jakoukoli alternativu nebo necítit se k ní oprávněn. [Jeffreysová, s. 135.]

Jeffreysová je na téhle planetě bezpochyby jediná, kdo svolení definuje takhle.

Někdo je spoután těžkými železnými okovy. V tu chvíli neexistuje jiná alternativa než být spoután, ale to přece neznamená, že ten člověk souhlasí s tím, že je spoutaný. Pokud v nějaké situaci nemáte na vybranou, neznamená to ještě, že jste si tu situaci vybrali. Pokud na vybranou máte, máte před sebou volbu (třeba mezi mizerně placenou prací a prostitucí). Otroci si otroctví nevolili.

Feministky přistoupily na to, že volba je možná, pokud jde o jiný sporný problém: potrat. Staví se k němu tak (a já s nimi souhlasím), že ženy vlastní svá těla a každá těhotná žena má tudíž právo rozhodnout se jít na potrat. Feministky by měly být v tomhle ohledu důsledné. Pokud má žena právo zvolit si potrat, měla by mít i právo rozhodnout se pro placený sex. Je to její tělo, je to její právo.

DODATEK 10 NÁSILÍ

Jeffreysová a některé další feministky důrazně trvají na tom, že vztah mezi prostitutkou a klientem je vždycky násilný. Jeffreysová cituje Evelinu Giobbeovou:

Prostituce je sexuální zneužití, protože prostitutky jsou vystaveny množství pohlavních styků, které by v jakémkoli jiném kontextu, vykonané na jakékoli jiné ženě, byly označeny jako útočné, nebo přinejmenším nechtěné či vynucené. [*]

Já jsem z vyprávění klientů i prostitutek, která jsem četl, získal dojem, že placený sex je obvykle v zásadě stejný jako ten neplacený. Já sám jsem rozhodně po sexuální stránce s žádnou prostitutkou nedělal nic, co bych nedělal se svými přítelkyněmi. To, co mám v sexu rád, je (pokud je mi známo) celkem normální, nijak výstřední. (A ne že bych si myslel, že na výstředním sexu mezi dvěma plnoletými lidmi bylo něco špatného.) Mým přítelkyním sex se mnou nepřípadal útočný nebo násilný, takže není pravda, že sex, který jsem zažíval s prostitutkami, by byl „v jakémkoli jiném kontextu, s jakoukoli jinou ženou, označen jako útočný“. Líbil se prostitutkám sex se mnou stejně jako mým přítelkyním? Nejspíš ne.** Ale o tomhle Jeffreysová ani Giobbeová nemluví. A i kdyby ano, byl by to velký šok tvrdit, že když si někdo neužívá pohlavní styk, vnímá ho proto jako útočný nebo vynucený.

Jeffreysová také chápe sexuální obtěžování jako formu sexuálního násilí.*¹⁸ Udává příklady takového obtěžování:

[...] laskaví úsměvy, zastrášení, civění a sexuální gesta [...] hvízdání, marážky a klepy, vtípy o sexu, návrhy [...] nežádoucí blízkost [...Jeffreysová, s. 264.]

Při pohledu na ten seznam pochopíme, jak si Jeffreysová může myslet, že prostituce je násilí. Nepoužívá totiž výraz „násilí“ ve stejném významu jako ostatní lidé. Když víte, že je někomu nepřijemné, stojíte-li u něj moc blízko, bylo by bezohledné a hrubé dál stát v jeho blízkosti. To ale ještě neznamená, že „nežádoucí blízkost“ je násilí. Sexuální vtípy můžou být necitlivé, ale vtípy prostě nejsou forma násilí.